

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת שופטים ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד.
[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי' פרק ז'

הפסוקים הקרובים נביא מצויה סרקיט אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות שנוספו לאחריה.

בחצות היום הקדוש ברוך הוא קם לכסא רחמים לזון את כל העולם.

מצינו בזהר (השמטות רנא:), שכל יום הוא בחינת האות ו', נראה דלכן היום מתחלק ליום ולילה, שכל אחד מהם מתחלק לשני חצאים, וכל חצי הוא שש שעות, לרמז שהשפעת היסוד של ז"א מתחלקת לשני חצאים חצי חסדים בבחינת יום, וחצי גבורות בבחינת לילה, וכל חצי שוב מתחלק לשני חצאים: חצי חסדים וחצי גבורות, וכל חלק הוא מספר שש בפני עצמו, דיש לו השפעה משלו, דבליילה עד חצות הוא גבורה שבגבורה, ולאחר חצות חסד שבגבורה; וביום עד חצות הוא חסד שבחסד, ולאחר חצות גבורה שבחסד. וכיון שההשפעה לרחל באה רק ממה שהגבורה מאשרת כשהיא מחלקת לשני חצאים, רחל מקבלת מהגבורה שבחסד ומהחסד שבגבורה, כדלקמן. וכן עצם ההתחלקות בין יום ללילה, שנעשתה בבריאת העולם, נעשתה על ידי מדת הגבורה, כמובא בזהר חדש (שה"ש צ, א) **"ויבדל אלהים בין האור ובין החשך"**, לעולם הבדלה בזרוע שמאל. ומבאר לדברינו, דמדת הגבורה היא זו ששוברת ומחלקת את היממה בכללותה לשני חצאים, שבכללותם הם יום בבחינת חסד ולילה בבחינת גבורה, ואחר כך היא מחלקת שוב את היום לשני חצאים ואת הלילה לשני חצאים, וכל חלוקה הוא חלוקה של חצי חסד וחצי גבורה.

וכן מובא ברש"ש (נהר שלום' כב:) שכ"ד שעות מתחלקות לד' חלקים חסד שבחסד, גבורה שבגבורה, חסד שבגבורה, וגבורה שבחסד. ואף על פי שהוא מבאר שם שחצות הלילה הוא גבורה שבחסד, וחצות היום חסד שבגבורה, ולפי זה יוצא שהיום בכללותו הוא מחצות הלילה עד חצות היום, והלילה בכללותו הוא מחצות היום עד חצות הלילה, שמעתי מהרה"ג ר' משה ש"ץ שליט"א ור' עקיבא ארלנגר שליט"א שכל זה הוא רק בבחינה מסוימת, ובדאי אין הרש"ש שולל שיטנה בחינת יום גם מעלות השחר עד צאת הכוכבים ובחינת לילה מצאת הכוכבים עד עלות השחר, שזה פשוט משמעות יום ולילה בזהר ובכתבי האריז"ל, וכן הוסיפו שהרש"ש מזכיר שיש בהם בחינת חלוף, ואין

אנו באים אלא לדרוש. וכן רואים מהמשך דברי הרש"ש שם שחצות היום הוא בחינת פנים ביחס לחצות הלילה, והוא יותר חשוב.

מובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל (שבת ח"ב ע' י"א-י"ג), שהזמן שבו הנקבה בעולמות גדלה ונמצאת באותה קומה של הזכר, הוא לאחר חצות הלילה, שאז יש זיווג פנים בפנים בבחינת רחל, כדלעיל, וכן לאחר חצות היום. לשון האריז"ל שם רחל עולה בכל שיעור קומת לאה גם כן, ונמצאת שנה בקומתה עם זעיר אנפין כלו, בסוד אחור באחור, מה שאין כן בחצי הראשון של היום והלילה יש חלקה בעולמות באפן שלא למעלה ורחל למטה. נראה דמצב זה מרמז על דברינו, שהזמן שבו יש זיווג שלם של יסוד כנגד יסוד בהתפשטות כנגד כל הקומה, הוא רק בחצי השני של היום והלילה, כשהמדה מערבת חסד וגבורה יחד; לעמת זאת, בשני החצאים האחרים, אף על פי שהאריז"ל מזכיר שם זיווגים שנועשים בבחינת רחל ולא, אלו זיווגים בבחינות אחרות, כפי שמבאר שם כמה מיני זיווגים והשפעות בכל חלק מהתפלה, ולא באפן של התפשטות כנגד כל הקומה. ואף על פי שהזיווג של תפלת שחרית הוא חשוב יותר משאר התפלות, זה משום שבבקר מולידים את השפע מאבא ואמא ומכניסים לז"א את השפע של כל היום, אבל ההשפעה בפעל למלכות נעשית רק בחצות היום אחרי שהגבורה חותכת את השפע של יום זה, והזיווג של תפלת שחרית הוא פרטי של אותה תפלה, ולא זיווג אמתי על כל הקומה, וכן הזיווג של יעקב ולא בחצי הראשון של הלילה הוא פרטי ללא בחצי העליון ולא מוריד שפע לרחל.

וכן מצינו בזהר (ויחי רכט:) שבשחרית מעוררים את שפע החסדים מעמקא עלאה מהאין סוף, ובמנחה כשמגיע קו הגבורה בסוד רננה, מיחדים קב"ה ושכינתיה והמלכות מקבלת את השפע של יום זה, ובערבית המלכות מחלקת לעולמות התחתונים, לכן ערבית היא רשות. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שתפילת מנחה בגימטריא גבורה במלוי האותיות גימ"ל ב"ת ו'ו רי"ש ה"א.

ואף על פי שלאחר חצות היום, האריז"ל אומר שרחל מקבלת אחור באחור, ולא בבחינת זיווג פנים בפנים כמו בחצות הלילה, נראה לעניות דעתי לבאר דבר זה בפשטות, דכיון שהמלכות שרשה מהגבורה, כדלעיל, המשפיע שלה הוא צנורות הגבורה, לכן בלילה, שבכללותו שיך למדת הגבורה, ההשפעה לאחר חצות מגדרת השפעה של פנים בפנים, באפן של זיווג משלם פי הגבורה משפיעה ישר למלכות פנים בפנים, אבל ביום שבכללותו שיך למדת החסד, בחצות היום כשנכנסת מדת הגבורה ונהיה מצב של גבורה שבחסד, אין זה מצב של גבורה שבאה להשפיע, דהמשפיע הוא החסד, ותפקיד הגבורה הוא לעצור חצי מהשפע, כדלעיל. וממילא כשהוא עוצר חצי הוא נותן לחצי השני לעבר דרכו, לכן זה מגדר אחור באחור, דהמשפיע למלכות אינו עומד במצב של השפעה, אלא במצב של עוצר שפע. אבל למעשה המלכות מקבלת שפע יותר חשוב מהשפע שהיא מקבלת לאחר חצות הלילה, דיום הוא בחינת חסד בכללותו, וכפי שנבאר לקמן, שאחר חצות היום המלכות מקבלת בתפלת מנחה. וכן רואים מהאריז"ל שהמשפיע בחצות היום הוא בחינת ישראל, והמשפיע בחצות הלילה הוא בחינת יעקב, והשפעת ישראל היא יותר גבוהה מהשפעת יעקב. וכן מובא ב'שער הפנונת' שם (ע' יג)

אָמַנְם לְפִי שְׂרַחֵל נִגְדָּלֶת בְּסוּד הָאָחוֹר וְלוֹקַחַת גַּם מְקוֹם לָאָה, כְּנִזְכָּר, לְכֹן עֲדִין הוּא וְקָרָא
בְּחִינַת יוֹם, וְהַדְיָנִים הֵם אַז מְתוּקִים. רוֹאִים שֶׁהַתְּפֻשּׁוֹת רַחֵל בְּזִמְנָן זֶה כְּנִגְדָּ הָאָחוֹר שֶׁל זְעִיר
אֲנִפִּין מְרַמְזֶת עַל הַחֶסֶד שֶׁמְשַׁפֵּעַ בְּזִמְנָן זֶה.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סְנַהֲדָרִין לַח:) שֶׁבְּשַׁעָה שְׁבִיעִית שֶׁל הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי לְבְרִיאַת הָעוֹלָם נִזְדוּגּוּ אָדָם הָרִאשׁוֹן
וְחִנּוּהוּ. וְרוֹאִים שֶׁהַזּוּג הָיָה אַחַר חֲצוֹת הַיּוֹם.

וּמְרַמְזֵת בְּגִמְרָא (ע"ז ג:) אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, שְׁתֵּים עָשָׂר שָׁעוֹת הֵיוּ הַיּוֹם, שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת
רִאשׁוֹנוֹת יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה, שְׁנֵי עָשָׂר יוֹשֵׁב וְדָן אֶת כָּל הָעוֹלָם
כְּלוּ, כִּינּוּן שְׂרֻזָּה הָעוֹלָם כְּלוּ מִתְחַיֵּב בְּדִין, עוֹמֵד מֵעַל כְּפֵא הַדִּין וְיוֹשֵׁב עַל כְּפֵא רַחֲמִים,
שְׁלִישִׁיּוֹת יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְזוֹן אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, מְקַרְנֵי רַחֲמִים וְעַד בִּיצֵי כְּנִים.
רוֹאִים שֶׁבְּחֲצוֹת הַיּוֹם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קָם לְכַסֵּא רַחֲמִים לְזוֹן אֶת כָּל הָעוֹלָם. וְכֵן מוּבָא בְּהַמְשַׁךְ
הַגְּמָרָא שֶׁם שֶׁהַמְצָב בְּלִילָה הוּא כְּמוֹ בַּיּוֹם, וְהַבְּאֵנוּ לְעִיל מֵהַזְהָר שֶׁבְּחֲצוֹת לִילָה גוֹבְרִים הַרַחֲמִים. וְאִף
עַל פִּי שְׁבַאֲרֵנוּ שֶׁמִּצַּד הַזְּמַן, הַבֵּקֶר הוּא זְמַן הַחֶסֶד הַמְחַלֵּט, חֶסֶד שֶׁבְּחֶסֶד, הַהֲשַׁפְּעָה לְמַלְכוּת נְעֻשִׁית
בְּחֲצוֹת הַיּוֹם, דֶּרֶךְ עֲמוּד הָאֲמִצָּע שֶׁנִּקְרָא רַחֲמִים.

וְכֵן מוּבָא בְּתוֹרַת מְנַחֵם' (י' נִיסוֹן תַּשְׁמ"ב) שֶׁקוֹדֵם חֲצוֹת הַיּוֹם הַהֲשַׁפְּעָה שִׁיכַת לְבְּחִינַת הַרַע וְלֵאחֶר
חֲצוֹת הַיּוֹם הַהֲשַׁפְּעָה שִׁיכַת לְבְּחִינַת הַטוֹב. וְכֵן רוֹאִים בְּאִסוּר חֲמִץ בְּעָרֵב פֶּסַח, שֶׁמֶן הַתּוֹרָה
בְּחֲצוֹת הַיּוֹם יוֹצֵאִים מִהַחֲמִץ הַמְּסַמֵּל אֶת הַרַע וְנִכְנָסִים לְמִצָּה הַמְּסַמֵּל אֶת הַטוֹב, וְכֵן בְּעָרֵב שַׁבָּת
מִחֲצוֹת הַיּוֹם נִכְנָסֶת קִדְשֵׁת שַׁבָּת. וְכֵן בְּקֶר צִהָרִים עָרֵב ר"ת בְּצ"ע הַמְּסַמֵּל חַתוּן, דְּכָל חֶלֶק מֵהַיּוֹם יֵשׁ
לוֹ חַתוּן אַחֶר. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת הַשְּׁנִיּוֹת שֶׁל אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב, הֵם בְּצ"ע, דֵּהֲשַׁפְּעַת הַג' אֲבוֹת לְמַלְכוּת
הִיא דֶּרֶךְ חַתוּן.

מוּבָא בְּשַׁעַר הַכְּנֻנוֹת' לְהָאֲרִיז"ל (שַׁבָּת ח"ב ע' צו) בְּכָל יוֹם שַׁבָּת לֹא הָיָה זְוּג כָּלֵל לְזַעִיר אֲנִפִּין
עִם נוֹקְבָא רַחֵל, אֲלֵא עֵתָה, בְּחִזְרַת מוֹסָף בְּקוֹל רֵם, שֶׁעֲלָתָה עִמּוֹ שְׁנָה בְּשָׁנָה, כְּנִזְכָּר,
וְהִסוּד שְׁלוֹ שְׁנָה בְּשָׁנָה עִם הִסוּד שְׁלָה וְכו', כִּי עֵתָה יְכוֹל יְסוּד דְּזַעִיר אֲנִפִּין לְהַזְדוּג בְּשָׁנָה
עִם הִסוּד שְׁבָה. רוֹאִים שֶׁהָאֲרִיז"ל מְסַכֵּם אֶת כָּל תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת, לְאַחַר שֶׁהִזְכִּיר בְּכָל תְּפִלָּה כְּמָה מִינֵי
זְוּגִים שֶׁכָּל אֵלוֹ אֵינֶם בְּגִדְרֵי זְוּג אֲמִתִּי, וְרַק כְּשֵׁישׁ יְסוּד כְּנִגְדָּ יְסוּד בְּהַתְּפֻשּׁוֹת כְּנִגְדָּ כָּל הַקּוּמָה, זֶה
הַזּוּג הָאֲמִתִּי; וּבְשַׁאֲרַת הַמְּקוּמוֹת אִף עַל פִּי שְׁקוֹרָאִים לְזֶה בְּשֵׁם זְוּג, הַכְּנֻנָה הִיא לְהַשַּׁפְּעָה בְּבְּחִינָה
מְסִימָת אֲבָל לֹא לְזוּג אֲמִתִּי. וְדַבְּרֵי הָאֲרִיז"ל, שֶׁזְּוּג זֶה הוּא רַק בְּשַׁבָּת בְּמוֹסָף, נֹאמַר בִּיחֹס לְזוּגֵי
הַתְּפִלוֹת, מָה שְׁאִין כֵּן בְּזוּגִים הַנְּעֻשִׂים מִצַּד עֵצֶם הַיּוֹם, הֵם נְעֻשִׂים לְאַחַר חֲצוֹת הַיּוֹם וְהַלִּילָה,
כְּדִלְעִיל, וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַכְּנֻנוֹת' לְהָאֲרִיז"ל (קְרִיאַת שְׁמַע ח"א ע' קכ) שֶׁהַזּוּג שֶׁל תְּפִלַּת מְנַחָה הוּא חָשׁוּב
מְאֹד וְאֵלֵיהוּ לֹא נִעְנָה רַק בְּתְּפִלַּת הַמְּנַחָה בְּגִלְלַת הַהַתְּפֻשּׁוֹת שֶׁל רַחֵל כְּנִגְדָּ כָּל קוּמַת הַזַּעִיר אֲנִפִּין,
כְּדִלְעִיל.

מוּבָא בְּלִק"ת לְהָאֲרִיז"ל (יְתָרוֹ ע' קמט) בְּאֵיָה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ עוֹלָה הַזְּכָר יְסוּד דְּזַכּוּרָא יוֹתֵר מִשְׁאָר
הַפְּרָצוּף, לְכֹן ר"ת "אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת", אֵי"ה, שֶׁבְּאֵיָה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ הוּא עוֹלָה. וּמְצִינּוּ

בַּזְהַר (תיקונים עג): **"נְתִיב לֹא יִדְעוּ עֵיט וְלֹא שְׁזַפְתּוּ עֵין אֵיִה", מֵהוּ "עֵין אֵיִה" אֵלוּ מְלֹאכִים שְׂאוּמְרִים אֵיִה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ.** רואים שהזהר מקשר את עוף האייה למלאכים שאומרים **אֵיִה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ.** נראה דמלאכים אלו משפיעים את השפעת החצי העליון, וכשיש התפשטות על כל הקומה זוכים להתקשר אתם. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל עוף' שמלאכים אלו הם בדרגה גבוהה, ויונקים מהקדשה ומשפיעים ללעמת זה. וכן מובא ב'רוקח' (פרשת שמיני) **נִקְרָאת אֵיִה עַל שֵׁם שְׁיוֹשֶׁבֶת בְּאֵיִם, וְאֵיִם מְסַמְלִים אֶת הַחֲצֵי הָעֲלִיוֹן הַנֶּרְמָז בָּיִם.**

מְצִינּוּ בִירוּשָׁלַיִם (ברכות יא): בֶּן זֹמָא אוֹמֵר עֲתִידִין הֵן יִשְׂרָאֵל שְׁלֵא לְהַזְכִּיר יְצִיאַת מִצְרַיִם לְעֵתִיד לְבֵא וְכוּ', מְלֻכִּיּוֹת עֵקֶר וּמִצְרַיִם טְפִילָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר "לֹא יִקְרָא שְׁמֵךְ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יְהִי שְׁמֵךְ". אָמְרוּ לֹא שְׁיַעֲקֹר שֵׁם יַעֲקֹב אֲלֵא יַעֲקֹב מוֹסֵף עַל יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל עֵקֶר וְיַעֲקֹב טָפֵל. רואים שלעתיד לבא נעלה מבחינת יעקב לבחינת ישראל, ומבאר לדברינו דלעתיד לבא שלאה ורחל יהיו פרצוף אחד נזכה לזווג ישראל ורחל כל היום ונקבל את שני החצאים, ולא כמו היום שהזווג בחלק מהיום הוא יעקב ורחל ומשום כך אנו מקבלים רק חצי מהשפע. וכן ההפרש בין מספר יעקב למספר ישראל הוא מספר משיח. דבזמן הגלות היחוד הוא יעקב ורחל, ובזמן המשיח כשיבנה בית המקדש, יחזר היחוד על כל הקומה של ישראל ורחל. וכן כתוב על לעתיד לבא (ירמיה לא, ט) **"שָׁמְעוּ דְבַר ה' גוֹיִם וְהִגִּידוּ בְּאֵיִם מִמְרָחֵק וְאָמְרוּ מִזֶּרֶה יִשְׂרָאֵל יִקְבְּצֵנוּ וְשָׁמְרוּ כְרַעַה עֲדָרוֹ: כִּי פָדָה ה' אֶת יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חֲזַק מִמֶּנּוּ".** ורואים שלעתיד לבא גם האיים המסמלים את החצי העליון ישבחו את ה'. וכן מובא בתפלת הימים הנוראים, ויִאֲתָיו כָּל לְעַבְדֶּךָ, ויִבְרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ, ויִגִּידוּ בְּאֵיִם אֲדָנֶיךָ.

מְצִינּוּ בַזְהַר (הקדמה י): פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, "מִי זֹאת עֵלָה מִן הַמְדָבָר וְגו'". "מִי זֹאת" הַכָּלל שֶׁל שְׁנֵי קְדוּשִׁים שֶׁל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת בְּחִבּוּר אֶחָד וְקָשֶׁר אֶחָד עֵלָה מִמֶּשׁ לְהִיּוֹת קְדֻשָׁה קְדוּשִׁים. שְׁהָרִי קְדֻשָׁה קְדוּשִׁים מ"י, וּמִתְחַבֵּר עִם זֹאת כְּדֵי לְהִיּוֹת עוֹלָה, שְׁהִיא קְדֻשָׁה קְדוּשִׁים. "מִן הַמְדָבָר" שְׁהָרִי מִן הַמְדָבָר יִרְשָׁה לְהִיּוֹת כְּלָה וּלְהַפְנִס לְחָפָה. וְעוֹד, מִן הַמְדָבָר הִיא עוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "וּמִדְבַרְךָ נִאוּה". בְּאוֹתוֹ מְדָבָר שֶׁל לְחַשׁ בְּשִׁפְתַיִם הִיא עוֹלָה. רואים מהזהר שהחבור של לאה שנקראת מ"י, לרחל שנקראת זא"ת, שנעשה בזכות התפלה, רק אז ירשה להיות כלה ולהפניס לחפה. וכפי שבארנו שזווג אמתי הוא רק בחבור שני הפרצופים וזווג על כל הקומה.

מְצִינּוּ בַזְהַר (חיי שרה קלב): שִׁבְחָצוֹת הַיּוֹם מִתְעוֹרֵר דִּין קֶשֶׁה בְּעוֹלָם, וְלִכֵּן בְּשַׁעַה זֹו נִחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְלִכְאוּרָה קֶשֶׁה לְדַבְרֵינוּ, שְׁזֵמֵן זֶה הוּא זֵמֵן שֶׁל זְוִיג וְהַשְׁפָּעָה. נראה לבאר דבזמן חצות היום נכנסת הגבורה בקו החסד, ואם זוכים היא חותכת שפע ומשפיעה בזמן זה, ואם חס ושלום חוטאים, זה גורם שהגבורה חותכת מהחצי התחתון להשלים את מה שלקחו מהחצי העליון דרך החטא כדלקמן, וממילא זה זמן של דין קשה.

מְצִינּוּ בַגְמָרָא (יומא לה): אָמְרוּ עָלָיו עַל הַלֵּל הַזָּקֵן שֶׁבָּכַל יוֹם וַיּוֹם הָיָה עוֹשֶׂה וּמִשְׁתַּפֵּר בְּטַרְפְּעִיקָה, חֲצִיּוֹ הָיָה נוֹתֵן לְשׁוֹמֵר בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְחֲצִיּוֹ לַפְּרִנְסָתוֹ וּלְפְרִנְסַת אַנְשֵׁי בֵּיתוֹ.

נִרְאָה דְהַלֵּל הַזָּקֵן שֶׁמְסַמֵּל אֶת מַדַּת הַחֶסֶד כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (בראשית יז:) חֵלֵק אֶת כֶּסֶפוֹ לְשְׁנֵי חֲצָאִים; חֲצִי עֲבוּר עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְחֲצִי עֲבוּר עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַבָּא, לְסַמֵּל שֶׁהַשְּׁפַע שֵׁישׁ בְּמַדַּת הַחֶסֶד מִתְחַלֵּק חֲצִי עֲבוּר עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה וְחֲצִי עֲבוּר עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַבָּא.

מוֹבָא בְּשִׁעַר הַכְּנֻנּוֹת' לְהֶאָרִיז' ל (ר"ה ח"ב ע' ריב), שִׁשְׁשֶׁת חֲדָשֵׁי הַחֶרֶף הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ יְסוּד בְּחִינַת ז"א, וְשִׁשְׁתֵּי חֲדָשֵׁי הַקִּיץ הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ מַלְכוּת בְּחִינַת נוֹקְבָא. וְגַם כָּאֵן נִרְאָה דֵּיִשׁ רַמְזוֹ עַל הַחֲלוּקָה שֶׁל חֲצִי חֶסְדִּים בְּבַחֲיַנְתָּ יְסוּד וְחֲצִי גְבוּרוֹת בְּבַחֲיַנְתָּ מַלְכוּת שֶׁכֵּל אֶחָד הוּא **מְסַפֵּר שֵׁשׁ** בְּפָנָי עֲצָמוֹ, חֲדָשֵׁי הַחֶרֶף הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ יוֹם, בְּחִינַת חֶסֶד, לְכֹן זֶה זְמַן שֶׁל הַשְּׁפַעַת הַמַּיִם, הַמְסַמְּלִים חֶסֶד, וְחֲדָשֵׁי הַקִּיץ הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ גְבוּרוֹת, לְכֹן יֵשׁ בָּהֶם אֶת הַשְּׁפַעוֹת הַחֹם, שֶׁשֵּׁיךְ לְצַד הַגְּבוּרָה. וְכֹן רוֹאִים בְּחֲדָשֵׁי הַחֶרֶף וּבְחֲדָשֵׁי הַקִּיץ שֶׁלְאַחַר ג' חֲדָשִׁים בְּנִקְדַּת הַחֲצִי מִתְחִיל זְמַן שֶׁל דִּין, דְּחֲדָשֵׁי טַבַּת וְשֶׁבֶט בְּחֶרֶף הֵם זְמַן שֶׁל דִּין, וְכֹן תַּמוּז וְאָב בְּקִיץ. וּמוֹבָא בְּסִפְרֵי 'אַמוֹנַת עֵתִיךְ' (תשנ"ב ע' פא) בְּשֵׁם הַזֵּהָר שֶׁגַּם חֲדָשֵׁי אֶדְר וְאֵלוּל הֵם דִּין, אֵלֶּא שֵׁיֶעֱקֵב גִּנְבֵי אוֹתָם מַעֲשׂוֹ וְנִהְפְּכוּ לְרַחֲמִים.

נִרְאָה דְלִכְּוֹן אֲבֵרְהֵם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק וַיִּצְחַק הוֹלִיד אֶת יַעֲקֹב, דְּאֲבֵרְהֵם, שֶׁמְסַמֵּל אֶת מַדַּת הַחֶסֶד, הַשְּׁפִיעַ לְעוֹלָם אֶת יִצְחָק, הַמְסַמֵּל אֶת הַגְּבוּרָה, לְרַמֵּז שֶׁהַחֶסֶד מְשַׁפֵּיעַ לְעוֹלָם רַק דֶּרֶךְ הַגְּבוּרָה שְׂיוֹצֵאֵת מִתּוֹךְ הַחֶסֶד, הַיּוֹת שֶׁהַחֶסֶד בְּפָנָי עֲצָמוֹ נִשְׁאָר לְמַעֲלָה וְאִינוֹ יוֹרֵד לְעוֹלָם. וְזֶה גּוֹפֵא הַטַּעַם שֵׁיִצְחָק הֵבִיא אֶת יַעֲקֹב לְעוֹלָם, לְרַמֵּז שֶׁהַגְּבוּרָה מְשַׁפֵּיעָה לְעוֹלָם רַק אֶת בְּחִינַת יַעֲקֹב, שֶׁמְסַמֵּל אֶת מַדַּת הַתְּפָאֶרֶת, שֶׁמְעַרְבֵּת מַחֶסֶד וְגְבוּרָה בְּיַחַד, דְּמַדַּת הַגְּבוּרָה שְׂיוֹרְדַת לְהַשְּׁפִיעַ לְמַלְכוּת, הִיא גְבוּרָה מְעַרְבֵּת עִם חֶסֶד, חֶסֶד שֶׁבְּגְבוּרָה וְגְבוּרָה שֶׁבְּחֶסֶד.

וְכֹן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (תרומה קעו.) אֲבֵרְהֵם יִרְשׁ יִרְשֵׁת הַחֶסֶד, יִצְא יִצְחָק בְּדִין מִתּוֹךְ חֶסֶד, יַעֲקֹב יִצְא בְּרַחֲמִים מִתּוֹךְ דִּין קֶשֶׁה, וְכֹן הוּא לְמַעֲלָה יוֹנֵק זֶה מִן זֶה, עַד שֶׁנִּפְרָה הַכֵּל שֶׁהוּא אֶחָד. רוֹאִים שֶׁהַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת, בְּהִלְדַּת יִצְחָק מֵאֲבֵרְהֵם, וְיַעֲקֹב מֵיִצְחָק, בָּאָה לְרַמֵּז שֶׁכֵּן סֵדֵר הַהַשְּׁפַעָה בְּפִרְצוּפִים הָעֲלִיוֹנִים. וְכֹן הִפְתּוּב (תהלים קיט, פט) "לְעוֹלָם הוֹי"ה דְּבִרְךָ נִצְבֵי בְּשָׁמַיִם" ר"ת **נְדִי"ב** הַמְסַמֵּל אֶת מַדַּת הַחֶסֶד שֶׁל אֲבֵרְהֵם כְּמוֹבָא בַּגְּמָרָא (סוכה מט:), דְּחֶסֶדִי אֲבֵרְהֵם נִשְׁאָרִים לְמַעֲלָה בְּזַעִיר אֲנַפִּין שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם.

עַל פִּי זֶה נִרְאָה לְבָאָר מַדּוּעַ תְּפִלוֹת שְׁחֵרִית וּמִנְחָה יֵשׁ לָהֶם זְמַן רַק חֲצִי יוֹם וּתְפִלַּת עֲרֵבִית זְמַנָּה כֹּל הַלַּיְלָה, שֶׁהוּא זְמַן כְּפוּל מִשְׁחֵרִית וּמִנְחָה. דְּתְפִלַּת שְׁחֵרִית הִיא כְּנִגְדֵי אֲבֵרְהֵם שֶׁשֵּׁיךְ לְחֶסֶד הַגְּמוּר שֶׁהוּא כְּנִגְדֵי הַחֲצִי שֶׁל הַבִּקֵּר שֶׁמוֹלִיד אֶת הַשְּׁפַע וְעֵדִין לֹא מַגִּיעַ לְמַלְכוּת, וּתְפִלַּת מִנְחָה כְּנִגְדֵי פְעֻלַּת יִצְחָק מִחֲצוֹת הַיּוֹם עַד הַלַּיְלָה לְהַשְּׁפִיעַ אֶת בְּחִינַת יַעֲקֹב לְמַלְכוּת. מֵה שְׂאִין כֹּן תְּפִלַּת עֲרֵבִית שֶׁהִיא כְּנִגְדֵי יַעֲקֹב עֲצָמוֹ שֶׁמְסַמֵּל אֶת קוֹ הָאֲמִצֵּעַ שֵׁישׁ בּוֹ אֶת שְׁנֵי הַחֲצָאִים, וְנִשְׂאָ גַם אֶת רַחֵל וְגַם אֶת לָאָה, אֲפָשֵׁר לְהַתְּפַלֵּל כֹּל הַלַּיְלָה, גַּם בְּחֲצִי שֶׁלְפָנָי חֲצוֹת כְּשֶׁהַמַּלְכוּת עֵדִין לֹא מְקַבֵּלַת שְׁפַע, וְגַם בְּחֲצִי שְׂאֵחַר חֲצוֹת.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

הבהרת דברים.

קנטרס זה רק מלקט מדברי הקדמונים ואינו מחדש דברים מעצמו.

הרמזים באים רק כתוספת לדברי הזהר, והראב"ד, והגר"א, שכתבו מפרש על שנת תשע"ב כשנת קץ. ואין

הקצים מבססים על הרמזים.

נבאר בהמשך המאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת

תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית.

יסודות המאמר שלפנינו, בנויים על חבור בין כמה מקומות בדברי הזהר כפי שונבאר באריכות במאמר.

ונביא בקצרה את ראשי הפרקים:

ישנו הזהר בשני מקומות: (ואתחנן ער. ויקרא טז.) שבזמן שיחול הערב של האלף הששי, היינו סוף תמוז שנת תשע"א, או סוף תמוז שנת תשע"ב, [תלוי איך מונים את השנים], הזמן הזה יקרא סוף הגלות, ואחר כך יחל השלב הבא שיקרא 'גוג ומגוג וביאת המשיח'. והזהר אינו מצין מה המשמעות של סוף הגלות, וכמה זמן יעבר עד השלב הבא שיקרא ביאת המשיח.

ישנו הזהר בשני מקומות: (משפטים קיט: אחרי טח.) שיש שבועים שנים של חבלי משיח, ואחר כך יש ב' שנים בסוד הלדה עצמה. וכותב מפרש, ששבועים השנים של חבלי משיח התחילו במאה השמינית של האלף, שהיא המאה הנוכחית, שמובא שם **כד אעילת רישהא בין ברקהא**. היינו בין נצח להוד. ותחילת המאה הנוכחית הייתה הנקדה שבין המאה של הנצח למאה של ההוד **בין ברקהא**. ולפי זה יוצא שצריך לחכות עוד שנה מזמן הערב שנקרא סוף הגלות עד הזמן של גוג ומגוג וביאת המשיח, שהרי סוף הגלות הוא בסוף השבעים ואחת שנה מתחלת המאה השמינית של האלף, והשבועים ושתים שנה מסתימות בסוף השנה השבעים ושתים. ולפי זה אנו מגיעים לתאריך של ביאת המשיח בסוף שנת תשע"ב, או בסוף שנת תשע"ג, תלוי איך מונים את השנים.

ישנו הזהר (פנחס ריט:) שנותן מספר של **רע"ב** שנים כמנין **ער"ב**, שאז תהיה ביאת המשיח. ובהמשך הזהר שם בדרך רמ"ט ע"א הוא מצין שהע"ב שנים של חבלים ולדה הן הע"ב האחרונות של הרע"ב. יוצא בחבור שני המקומות האלו, שהזהר מקשר את זמן הערב לזמן של ע"ב שנים, ואף על פי שיש הפרש שנה ביניהם כדלעיל, כן הזהר מתחסס לביאת המשיח, היינו זמן הלדה, לכן הוא מצין שהערב יגיע לתכליתו לאחר רע"ב שנים שאז כבר תהיה ביאת המשיח ממש. והטעם למספר רע"ב, נבאר להלן שמהבקר של האלף הששי עד הערב יש רע"ב שנים כמנין ער"ב.

ישנו הזהר בשני מקומות (פנחס רנב. וירא קיט.) שמדבר על תהליך של גאלת בעתה שנמשך מאה שנה. הזהר אינו מצין מתי יהיו המאה שנים. ואם נעין בדברי הגר"א על הזהר (פנחס ריט:), שם מדבר הזהר על הע"ב שנים של חבלים ולדה, הגר"א כותב שהע"ב שנים האלו, הן אותן ע"ב שנים של המאה שנה של הזהר,

שְׁמַחֲלֵק מֵאֵה שְׁנַיִם לְשֵׁתֵי תְּקוּפוֹת; ע"ב שְׁנַיִם לְהַכְנֵת הַגְּאֵלָה בְּסוּד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְכ"ח שְׁנַיִם לְתַהֲלִיךְ שֶׁל גְּאֵלָה שְׁשִׁיךְ לְמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְלֵאחֵר שֶׁהֶגְרָא חֵבֵר גַּם אֶת הַזְּהַר שֶׁל מֵאָה שָׁנָה לְסוּף שְׁנַת תְּשַׁע"ב, [או סוּף שְׁנַת תְּשַׁע"ג], נִבְאָר בְּאַרְיֵכוֹת בְּמֵאמֶר, אֵיךְ דְּבָרֵי הַזְּהַר עַל ע"ב שְׁנַיִם שֶׁל הַכְּנֵת הַגְּאֵלָה בְּסוּד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף הִתְקַיְּמוּ בְּזַמְנֵנו, הַחֵל מְשַׁנַּת ת"ש וְאֵילָךְ. וְכֵאן חָשׁוּב לְשִׁים לֵב לְנִקְדָּה יְסוּדִית, שְׂאָף עַל פִּי שֶׁהֶגְרָא מִתְיַחַס לְמֵאָה שָׁנָה בַּחֲלֻקָּה שֶׁל ע"ב וְכ"ח, זֶה הַכֹּל לְפִי הַזְּהַר בְּמִקּוֹם אֶחָד (פְּנַחֵס רַנְב). שֶׁם הוּא נֹקֵט זְמַן שֶׁל שְׁשִׁים שְׁנַיִם, וְעוֹד פְּעֻמִּים שֶׁשׁ שְׁנַיִם, שְׁמִינִיעִים יָחַד לְשִׁבְעִים וְשִׁתִּים. אָבֵל בְּפִרְשֵׁת וַיֵּרָא (קִיט). יֵשׁ גְּרָסָא בְּזֵהַר שְׁגוּרְסַת שְׁשִׁים שְׁנַיִם, וְעוֹד שֶׁשׁ שְׁנַיִם וְחֻצִי, וְעוֹד שֶׁשׁ שְׁנַיִם, וְיֵשׁ גְּרָסָא שְׁגוּרְסַת פְּעֻמִּים שֶׁשׁ וְחֻצִי שְׁנַיִם, שְׁמִינִיעִים לְאֲמָצַע אוֹ לְסוּף ע"ג שְׁנַיִם, וְלְפִי זֶה הַזְּמַן יָכוֹל לְהִתְרַחֵק עוֹד קָצַת. וְנִדוּן בְּמֵאמֶר שִׁיתְּכֵן שֶׁהַזְּהַר הַזֶּה מִתְחִיל אֶת הַשְּׁבַעִים וְשִׁתִּים שָׁנָה קוֹדֵם, וְיִתְּכֵן שְׁצָרִיךְ לְחַכּוֹת עוֹד חֻצִי שָׁנָה לְפִי שִׁיטַת רַבִּי הוֹשֵׁעַ שֶׁבְּנִיסָן נִבְרָא הָעוֹלָם. וְצָרִיךְ עֵינֵינוּ.

וְהַעִירָנִי הַרְה"ג ר' יוֹסֵף אוֹחֲנָה שְׁלִיט"א בְּעֵנֵן מִנְּזַן הַשְּׁנַיִם, שֶׁלְּפִי הַמְּנִיחַן שְׁמֵנוּ בְּזַמַּן הַגְּמֵרָא שְׁנַת תְּשַׁע"ב, הִיא שְׁנַת תְּשַׁע"א. עַל כֵּן, אֶפְשָׁר שֶׁסּוּף הַשְּׁבַעִים וְשִׁתִּים יִסְתַּיֵּם רַק בְּסוּף שְׁנַת תְּשַׁע"ג. שֶׁהִרִי מִנְּזַן הַשְּׁנַיִם לְבְרִיאַת הָעוֹלָם הוּא הַמְּנִיחַן הַמְּסוּרְתִי הַמְּבַסֵּס עַל הַתְּנִיךְ וְעַל דְּבָרֵי חִז"ל שֶׁרְכָזוֹ וְסִדְרוֹ בְּסִפְרֵי 'סִדְרֵי עוֹלָם רַבָּה' לְתַנָּא רַבִּי יוֹסִי בֶּן חֶלְפַתָּא, תְּחִלָּתוֹ שֶׁל הַמְּנִיחַן לְבְרִיאַתָּה הִיא שָׁנָה אַחַת לְפָנֵי בְרִיאַת אָדָם הַרְאִישׁוֹן, כִּינּוֹן שְׁמוֹנִים אֶת שְׁשֵׁת יְמֵי הַבְּרִיאַתָּה כְּשָׁנָה. וְזֶהוּ הַמְּנִיחַן הַנְּהוּג כְּיוֹם. (תוֹסֵף ר"ה ח. בעל המאור ע"ז ט: ורמב"ם שְׁמִיטָה וְיוֹבֵל פ"י ה"ב). וְיֵשׁ אוֹמְרִים כִּינּוֹן שֶׁהִלְכָה כְּדְבָרֵי הָאוֹמֵר בְּנִיסָן נִבְרָא הָעוֹלָם, לְכֵן הַמְּנִיחַן שָׁלְנוּ לְהוֹסִיף עוֹד שָׁנָה. לְעַמַּת זֹאת, הַגְּרָא (ח"מ סז ח) סְבוּר שֶׁשָׁנָה זוֹ שְׁמוֹסִיפִים הִיא שְׁנַת הַמְּבּוּל שֶׁלֹּא שְׁמָשׁוּ הַמְּאוּרוֹת. וְנִרְאָה שְׂאָף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ רְאִיּוֹת שֶׁהַזְּהַר מִנָּה מֵאָדָם הַרְאִישׁוֹן, וְלֹא כְּמוֹ שְׂאֲנוּ מוֹנִיִּים, מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה, וּמֵה שִׁיִּשְׂרָאֵל פּוֹסְקִים לְמַטָּה, כֵּן פּוֹסְקִים בְּשָׁמַיִם. וּבְפִרְט בְּעֵנֵינוּ קְבִיעַת הַזְּמַנִּים שֶׁה' נָתַן לְחַכְמֵי אֶת הַסְּמִכוֹת הַמְּלֵאָה בְּעֵנֵנוּ. וְכֵן הָאֲרוּעִים שֶׁל תְּש"ט וְתִשְׁנ"א מְרִאִים שֶׁהַחֲשָׁבוֹן נִכּוֹן, וּבְשָׁנִים אֱלוֹ הַתְּחִילוֹ שְׁעוֹת חֲדָשׁוֹת שֶׁל הָאֵלֶף. וְכֵן יְדוּעַ שֶׁיֵּשׁ שְׁתֵּי שִׁיטוֹת בֵּין הַמְּקַבְּלִים אִם בְּשְׁנַת תְּשַׁע"א הִתְחִיל הָעֶשׂוֹר הַשְּׁמִינִי שֶׁל הַמֵּאָה הַנוֹכַחִית אוֹ בְּתִשְׁנ"ע. אָבֵל שֶׁהָעֶשׂוֹר יִתְחִיל בְּתִשְׁנ"ב, עוֹד לֹא שְׁמַעְנוּ. וּבְאַמַּת רְאִיּוֹתֵי שְׁמִינִיעִים עַל הַרְה"צ ר' דָּוִד בֶּהַר"ן זצ"ל, שְׂאֵמֵר עַל הַשְּׁנַיִם תְּש"ח וְתִשְׁכ"ז שֶׁהֵם שְׁנַיִם מְסֻגְלוֹת לְגְּאֵלָה, עַל פִּי הַגְּרָא"א. וְכָל פַּעַם שֶׁהִיא מְזַכֵּיר אֶת הָעֵנֵנוּ, הִיא אוֹמֵר שֶׁתְּש"ח יִתְּכֵן שֶׁהִיא תְּש"ט, וְתִשְׁכ"ז יִתְּכֵן שֶׁהִיא תְּש"ח. כִּינּוֹן שֶׁהִיא לֹא סִפְקָ בְּעֵנֵנוּ סִדְרֵי הַשְּׁנַיִם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֶר שְׁלִיט"א שְׁגַם אִם אָנוּ טוֹעִים בְּשָׁנָה, הִרִי כְּתוּב "אֲנִי ה' בְּעַתָּה אֲחִישְׁנָה" נוֹטְרִיקוֹן אֲחִישׁ שְׁנָה.]

וְכֵן רוֹאִים שֶׁלְּמִצְרֵי הוֹרְמוֹז יֵשׁ צוּרַת מְשַׁלֵּשׁ שֶׁל מִים בְּמִפָּה, וּמִבְּאֵר לְדְּבָרֵינוּ דְּמִצְיָנוּ בְּזֵהַר חֲדָשׁ (וּאֲתַחֲנוּ ע.). שְׁקוֹ הַחֲסֵד נִקְרָא אֲרֵךְ וְקוֹ הַגְּבוּרָה נִקְרָא רַחֵב, וְהִיסוּד נִקְרָא שֶׁם **קוֹ הַמְּדָה, עֲגוּלָא**. וּבְפִירוּשׁ 'מִתּוֹק מְדַבֵּשׁ' מִבְּאֵר שֶׁם, שֶׁהִיסוּד יֵשׁ לוֹ ג' הַשְּׁפָעוֹת, שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵינֵי מְשַׁלֵּשׁ, וְכָל מְשַׁלֵּשׁ הוּא עֲגוּלָא. וְכִינּוֹן שְׁמִצְרֵי הוֹרְמוֹז מְסַמְלִים אֶת הִיסוּד, יֵשׁ לָהֶם צוּרַת מְשַׁלֵּשׁ. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי 'מְטַעֲמִים' (עֵרֶךְ מִגַּן דָּוִד) בְּשֶׁם סִפְרֵי 'אַרְצֵי הַחַיִּים' לְכָל דְּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה כְּגוֹן פְּרֻכַת וּמְטַפְחוֹת סִפְרֵי תּוֹרָה וְעַל הַהִיכָל, רוֹשְׁמִים שֶׁשׁ קְצוּוֹת וְקוֹרְאִים אוֹתוֹ מִגַּן דָּוִד, וְהוּא שְׁנֵי מְשַׁלֵּשִׁים מְשַׁלְּבִים זֶה בְּתוֹךְ זֶה, מְשׁוּם שֶׁהִתְמוּנָה

ההיא מורה על יחוד ה' ומלכותו בפש קצוות. ומבאר לדברינו שמשלש הוא בחינת יסוד, וממילא שני משלשים יחד הם יחוד. וכן מובא ב'ספר הלכות' לרמ"ד וואלי כפאשר המלכות היא כנגד הפנים אז יש לה צורת המגן דוד. וכן מובא בשם הרה"ג ר' שמעון פץ שליט"א מפתח תקנה שמכסה עור התחש והאילים המאדמים שהיה על המשכן, היה מרכב לפי חלק מהשיטות מצורת משלש גדול ושני משלשים קטנים, ואם נצרף את שני הקטנים לאחד, נקבל יחד שני משלשים גדולים. עין בספר 'ילקוט יוסף' (או"ח ו) שמביא מקדמונים דברים גדולים על צורת המגן דוד. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שגם במצרי הורמוז יש שני משלשים; משלש של ים ומשלש של קרקע.

מצרי הורמוז

וכן כ"ב אותיות שמסמלות את תורת הרמז, שיכות לספירת היסוד. כמובא ב'ספר יצירה' (פ"ב מ"ב) עשרים ושתיים אותיות יסוד, חקקו חצבון, וצר בהם נפש כל היצור, ונפש כל העתיד ליצור. רואים שכל האותיות שיכות ליסוד אותיות יסוד. וכן מצינו בזהר (קדושים פג.) שכ"ב אותיות נכללות בצדיק יסוד. וכן מובא בזהר חדש (שה"ש צא:) שכ"ב אותיות א' ב' במלון, אל"ף ב"ת וכו' הן ששים אותיות, ורואים קשר בין האותיות למספר שש המסמל את היסוד. וכן צורת השני משלשים המסמלים את שלמות ספירת היסוד, יש בהם רמז על כ"ב אותיות, כפי שהראו לי שבצורת מגן דוד רשומות כל אותיות א"ב ומנצפ"ך, ויוצא לפי זה, שגם המשלשים של מצרי הורמוז הם בסוד כ"ב אותיות המסמלות את תורת הרמז.

כשאומרים סוף השנה מתפונים לחדש אלול שהוא חדש התשובה והגאולה. וראיתי בעלון 'בני ציון' בשם הרה"ג ר' משה יבנאלי שאלול מרמז בפסוק המדבר על תשובה וגאולה, (ישעי' נט, כ) "ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב". ורואים שאלול מרמז בנקדת החבור שבין תשובה לגאולה בפסוק. וכן מובא בכתבי המקבל רבי לוי נחמני זצ"ל שאתחלתא דגאולה תהיה בשבת הרביעית או החמישית של שבועות הנחמה, וזה יוצא באלול. וכן מצינו בזהר (בלק ריב:) שתחילת התהליך של ביאת המשיח יהיה ביום כ"ה באלול שהוא יום בריאת העולם. וכן מובא בספר 'קול התור'

בית המקדש לפני הזמן, לכן הוא ראה את בת שבע על הגג לפני הזמן ונגרם החטא. שהרי מובא בספרים שדוד ראה בבת שבע את האור של שלמה שהוא האור של בית המקדש. שהרי כבר נבא לו נתן הנביא לפני זה שיולד לו בן והוא יבנה את בית המקדש, כמובא שם בפרק ז' "והקימתי את זרעך אחריו אשר יצא ממעיך והכינתי את ממלכתו: הוא יבנה בית לשמי", וכשהוא ראה את בת שבע הוא הרגיש את האור הגדול של בית המקדש, ונכשל בה לפני הזמן. כמובא בגמרא (סנהדרין קז.) **תנא דבי רבי ישמעאל, ראויה היתה לדוד בת שבע בת אליעם אלא שאכלה פגה.** ולכן אחר כך הוא בכה הרבה על הבן של בת שבע שמת וכו', כי הוא ידע שבבן הזה טמונה השלמות של מלכות בית דוד, ובגין בית המקדש. כמובא בזהר (ויחי רכג:) **אף על פי שהוארה הלבנה [מלכות דוד] לא הוארה בשלמות עד שבא שלמה שהיה ראוי כנגדה, שהרי אמו בת שבע היתה.** וכן הכתוב (ש"ב יא, ב) "ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו וייתהלך על גג בית המלך וירא אשה רחצת מעל הגג". בגימטריא ה'תשע"ב. היינו שהתגלה לדוד האור של הגאולה שהוא בסוד הערב, ובסוד שנת ה'תשע"ב, וזה גרם את החטא. וכפי שבארנו לעיל שבת שבע היא אותיות בתשע"ב. וכדברי הפיט על הגאולה העתידה נא הקם מלכות דוד ושלמה. בעטרה שעטרה לו אמו [בת שבע]. וכן מצינו בזהר (הקדמה ח.) שחטא דוד עם בת שבע היה בחדש אלול שהוא חדש התשובה והגאולה, ובו מתנוצץ האור של משיח בן דוד כפי שהבאנו לעיל מספר 'קול התור'. וכן רחיצת בת שבע על הגג, מרמזת על אור הגאולה שהשכינה רוחצת ומטהרת מטנופי הגלות, ומכינה את עצמה על הגג ליחוד של הגאולה. כמובא בזהר (מקץ רג.) על הכתוב (ישעי' כב א) "מה לך אפוא פי עלית כלך לגאות" שמרמז על השכינה שעלתה לגג לבכות על בניה. וכן כתוב (תהילים קב, ז) "הייתי ככוס חרבות שקדתי ואהיה כצפור בודד על גג". ומבאר רש"י והנני כצפור הבודד על גג יושב לבדו באין זוג. והוסיף הר"ג ר' חיים וינברגר שליט"א שמצינו במדרש (ילקוט ישעי' תצט) **בשעה שמלך המשיח בא, עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם.** ורואים שנקדת החבור בין גלות לגאולה תהיה על גג בית המקדש, וזה הסוד של בת שבע שהיא האור של בית המקדש על הגג.

וכן שנת תשע"ב מרמזת על תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד, וע"ב מסמל את שם הוי"ה במלוי יוד"ן שנקרא שם ע"ב, שהוא השם שמשפיע את השפעת החסד של הגאולה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים סז. תיקוני זוהר חדש קטו.) שהקץ האחרון יבוא דרך שם ע"ב, הנרמז במאמר חז"ל על הכתוב (ישעי' סג, ז) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". ללבי גליתי לאברי לא גליתי. ומבאר הזהר שם "ללבי" בגימטריא ע"ב, ובגימטריא "ויכלו". לרמז על הקץ שיבא משם ע"ב. וכן "יום נקם בלבי" גיליתי. בגימטריא תשע"ג. וכן הכתוב "עין בעין יראו בשוב ה' ציון" ר"ת ע"ב, וכן הכתוב "ויהי מבדיל בין מים למים" ר"ת בגימטריא ע"ב. ומבאר ה'מתוק מדבש' שהוא המבדיל בין המים המרים של הגלות, לבין מים המתוקים של הגאולה. עד כאן לקוט מדברי הזהר. וכן מצינו בזהר (פנחס ריט:) שהכתוב "מלחמה לה' בעמלק", ר"ת בגימטריא ע"ב. וכן מצינו במדרש (דברים רבה א, יא) **כשבא לגאולם גאולם בשבעים ושתיים אותיות.** וכן מובא בשער הפסוקים 'להאריז"ל (יתרו קמז) ששם ע"ב יש לו מלוי

שהוא בגימטריא **פק"ד**, ומרמז על סוד הפקידה. ונביא את דבריו: **שם ע"ב במלואו מרבע, פזה, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י. ושם זה עולה בגימטריא פק"ד. גם נרמז בפסוק, "קול דודי דופק".** וכן השם הזה במלוי דמלוי, בגימטריא **ב' אלפים עק"ב**, שהוא מספר השנים מחרבן בית שני עד סוף הששת אלפים שנה. ומבאר לדברינו שבתוך הזמן הזה יבא סוד הפקידה של שם ע"ב. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ששם ע"ב יוצא מהפסוקים של קריעת ים סוף **"ויסע ויבא ויט",** בגימטריא **קץ**.

וכן בשנת תשע"ב יום א' של פסח יחול בשבת. וכן **תשע"ב** מרמזת בכל מקום שכתוב "וביום השביעי שבת" בדלוג הפוך של שתי אותיות. וכן הכתוב (במדבר כח, ט) **"וביום השבת"** בגימטריא **תשע"א** ועם הכולל בגימטריא **תשע"ב**. וכן כתוב **"יום הששי: ויכלו השמים"** והששי מרמז על האלף הששי, והוא במספר קטן ה' וז' המרמז על מספר 5700, בתוך האלף הששי, ותבת **"ויכלו"** בגימטריא **ע"ב** לרמז את השנה המדיקת ה' אלפים **תשע"ב**. וכן **"ויכלו השמים והארץ"** עם המלים בגימטריא **תשע"ב**. וכן **ויכלו מזכר ג' פעמים "שביעי"** ואם נעמיד ג' ספרות 7 זו ליד זו, נקבל את המספר **777** כמנין ה'תשע"ב.

וממשיך הזהר של תהליך מאה שנה בשבעין ותלת, כל מלכי עלמא יתפנשונו לגו קרתא רבתא דרומי, וקדשא ברין הוא יתער עליהו אשא וברדא ואבגי אלגביש ויתאבדון מעלמא. בר אנון מלכין דלא ימטון לתמו, ויהדרון לאגחא קרבין אחרניון, ומההוא זמנא מלכא משיחא יתער בכל עלמא, ויתפנשונו עמה פמה עמין וכמה חילין מפל סיפי עלמא, וכל בני ישראל יתפנשונו בכל אנון אתרי. עד דאשתלימו אנון שנין למאה, פדין וא"ו יתחבר בה"א, וכדין "והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה ליהו"ה וגו". ובגין ישמעאל זמינין בההוא זמנא לאתערא עליהון עם כל עמין דעלמא למיתי על ירושלים, דכתיב **"ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה וגו"**, וכתיב **"יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יהו"ה ועל משיחו"**, וכתיב **"יושב בשמים ישחק יהו"ה ילעג למו"**. לבתר וא"ו זעירא יתער, לאתחברא ולחדשא נשמתין דהוו עתיקין, בגין לחדתא עלמא, פמה דכתיב **"ישמח יהו"ה במעשיו"**, וכתיב **"יהי כבוד יהו"ה לעולם"**, לאתחברא פדקא יאות. **"ישמח יהו"ה במעשיו"**, לנחתא לון לעלמא, ולמהוי פלהון ברין חדתין, לחברא עלמין פלהו פחד. פאן מדבר הזהר על עשרים ושבע השנים עד סוף המאה, שבשנת השבעים ושלש תתחיל המלחמה על ירושלים והקב"ה ימטיר על אמות העולם אבגי אלגביש, ותתחיל תקופה של משיח בן דוד שיתעורר להלחם מלחמות ה', ומלחמות אלו תמשכנה עשרים ושבע שנים עד סוף המאה, ואז יהיה היחוד השלם וקבוצ גליות השלם. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב **"נוסדו יחד על הוי"ה ועל משיחו"**, עם האותיות והמלים והכולל בגימטריא **תשע"ג**. וזה גם המספר של **יבאו ירושלים למלחמה**, עם האותיות והכולל.

מוֹבָא ב'מגלה עמקות' (קפא) וְהִיא סִנְחָרִיב מִמֶּשׁ נִמְרֹד. וְהוּא בְּעֶצְמוֹ לְעֵתִיד לְבֵא גֹג וּמְגֹג. וּמְצִינֵנוּ בַמִּדְרָשׁ (ב"ר מב, ד) ג' שְׁמוֹת נִקְרְאוּ לוֹ כּוֹשׁ וְנִמְרֹד וְאַמְרֶפֶל, כּוֹשׁ שֶׁהִיא כּוֹשֵׁי וְדַאי, וְכוּ'. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּר אַבִּינָא אִם רְאִיתָ מַלְכֵיּוֹת מִתְגָּרוֹת אֵלּוּ בְּאֵלּוּ צִפָּה לְרַגְלוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ תִּדְעַ שֶׁכֵּן שֶׁהָרִי בִימֵי אַבְרָהָם עַל יְדֵי שֶׁנִּתְגָּרוּ הַמַּלְכֵיּוֹת אֵלּוּ בְּאֵלּוּ בָּאָה הַגְּאֻלָּה לְאַבְרָהָם. וְרוֹאִים שֶׁגֹּג הוּא גִלְגֹּל נִמְרֹד שֶׁהִיא כּוֹשֵׁי. וְכֵן רוֹאִים שֶׁכְּמוֹ שְׂאֵבְרָהֶם נִצַּח אֶת נִמְרֹד וְאֶת שְׂאֵר הַמַּלְכִּים, כֵּן לְעֵתִיד לְבֵא הַמְּשִׁיחַ יִנְצַח אֶת גֹּג וְשְׂאֵר הַמַּלְכִּים שִׁיְהִי אִתּוֹ. וְכִפִּי שְׂמוֹבָא שֶׁם בְּפֶרוֹשׁ 'יְפָה תֵּאָר', וְכָל מָה שֶׁאֵרַע לְאַבְרָהָם יִקְרָה לְבָנָיו. וְכֵן נִמְרֹד עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא בְּרַק עִם הָאוֹתִיּוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִשֵּׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שְׂאוֹתִיּוֹת חֲסִין נִמְצְאוֹת בְּסִנְחָרִיב. וְכֵן אוֹבָמָה ר"ת הַפְּתוּב הַמְרַמֵּז עַל סוֹף הָעוֹלָם. (בְּרַאשִׁית ב, ב) "וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה". וְכֵן אוֹבָמָה ס"ת הַפְּתוּב הַמְדַבֵּר עַל מַלְחַמַת גֹּג וּמְגֹג, (יִשְׁעִי ב, יא) "וַיִּשְׁגַּב הוֹי"ה לְבָדוֹ בַּיּוֹם הַהוּא". וְכֵן אוֹבָמָה ר"ת הַפְּתוּב (בְּרַאשִׁית א, ז) "וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי כֵן". וְהַבְּאֵנוּ לְעִיל מִהַמְּתוֹק מְדַבֵּשׁ עַל הַפְּסוּק הַזֶּה, שֶׁהוּא הַמְּבַדֵּל בֵּין הַמַּיִם הַמְּרִים שֶׁל הַגְּלוּת, לְבֵין מַיִם הַמְּתוֹקִים שֶׁל הַגְּאֻלָּה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִשֵּׁה מְזַרְחֵי שְׁלִיט"א שְׂאוֹבָמָה מְרַמֵּז בְּפְתוּב (יִרְמִי מו, כז) "וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשְׁעַן מִרְחוֹק וְאֵת זֶרְעֶךָ מֵאֶרֶץ שָׁבָיִם וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשָׁאֲנֵן וְאִין מַחְרִיד: אַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב" בְּדִלּוּג ז' אוֹתִיּוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' דָּוִד בֶּן שׁוֹשָׁן שְׁלִיט"א שְׂאוֹבָמָה מְרַמֵּז בְּגִמְטְרִיא (יִמָּא פז. סְנַהֲדְרִין ז) רַב, כִּי הִנֵּה חֲזִי אַמְבוּהָא [אוֹתִיּוֹת אוֹבָמָה]. דְּסַפְרֵי אַבְתְּרִיָּה, אָמַר, "אִם יַעֲלֶה לְשָׁמַיִם שִׂיאוֹ, כִּנְגְלוּ לְנִצַּח יֵאבֹד".

[בַּמְּאָמֵר] הַמְּסַגֵּר שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם אֶחָד מְגֹדֹלֵי הַמְּקַבְּלִים שְׁלִיט"א בְּעִינֵי בְּנֵי הָאָרֶץ בְּיַמֵּינוּ דֶּרֶךְ הַצִּיּוֹנוֹת וּמִדִּינַת יִשְׂרָאֵל, וְגַם דֶּרֶךְ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים שְׁבוּנִים אֶת הָאָרֶץ מִהַכְּסֹף שְׁמַקְבְּלִים מִכָּל הָעוֹלָם בְּגִלְל הַסְּכָמִי אוֹסְלוֹ וְכוּ', שֶׁכָּל זֶה הוּא סוֹד הַנְּסִירָה שְׁבָאָה קִדְם הַגְּאֻלָּה שֶׁהִיא בְּסוֹד הַנְּשׂוּאִין. דְּנִסְיָה הִיא בַּחֲיִנַת אַבָּא וְאַמָּא שְׁמַכִּינִים אֶת בְּתָם לְנִשׂוּאִין, וְהָאוֹר שֶׁל אַבָּא יוֹרֵד יֵשֶׁר לְבַת שֶׁהִיא בַּחֲיִנַת מַלְכוּת, וְהַנְּסִירָה נִקְרָאת בְּנֵן הַמַּלְכוּת. וְכֵן בְּנֵי הָאָרֶץ וְכוּ' הִיא הַכְּנָה לְגֻאֻלָּה שְׁנַעֲשִׂית גַּם דֶּרֶךְ הַקְּלָפוֹת, וְאוֹתָהּ הַכְּנָה שְׁעוֹשִׂים הַצִּיּוֹנִים, עוֹשִׂים גַּם הַיִּשְׁמַעְאֵלִים. כִּפִּי שִׁדְוֵעַ שֶׁהַיִּשְׁמַעְאֵלִים הַתְּחִילוּ לְבָנוֹת אֶת עֲרֵיהֶם רַק בְּמֵאָה שָׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת כְּמוֹ הַיְּהוּדִים. וְהַכְּנָה לְגֻאֻלָּה הִיא לֹא אֶתְחַלְתָּא דְּגֻאֻלָּה כְּמוֹ שְׂאֲחֵרִים טְעֵנוּ, כְּמוֹ שְׂצַחְצוּחַ הַמְּנַעֲלִים לְשִׁבְתָּא אִינוּ אֶתְחַלְתָּא דְּשִׁבְתָּא, וְאִין כָּאֵן הַמְּקוֹם לְהָאָרֶיךָ. וּלְפִי זֶה מְבַאֵר שְׁקִדְם גְּאֻלַת בֵּית שְׁנֵי הִיתָה נְסִירָה בְּנִס פּוֹרִים שֶׁהַשְּׁתַלְשֵׁל דֶּרֶךְ הַמֶּן שְׁנַתָּן עֲצָה לְאַחְשׁוּרוֹשׁ לְהַרְגֵּ אֶת וְשִׁתִּי. וְכֵן מוֹבָא בַּמְּלִבִי"ם (אֶסְתֵּר ג, א) שֶׁהֶמֶן הִיא זֶה שִׁיעַץ לְאַחְשׁוּרוֹשׁ לְקַבֵּץ בְּתוּלוֹת וּלְמַצָּא מַלְכָּה חֲדָשָׁה, וּבְזֶה הוּא בְּעֶצְמוֹ גֵּרָם שְׂאֶסְתֵּר תִּנְשָׂא לְאַחְשׁוּרוֹשׁ, וְתַפֵּר אֶת מְזֻמוֹתָיו לְהַרְגֵּ אֶת כָּלל יִשְׂרָאֵל. כֵּל זֶה הִיא הָאוֹר שֶׁל אַבָּא בְּסוֹד סִיּוֹם הַנְּסִירָה, כְּמוֹבָא ב'שְׁעַר הַכְּנֹנוֹת' לְהָאָרֶיז"ל עַל פּוֹרִים. וּבְאַרְנוֹ בְּמֵאָמֵר 'סוֹד הַחֲצִי' שְׁבַמְגֻלַת אֶסְתֵּר לֹא מְזַכֵּר הַלְשׁוֹן אָרֶץ, רַק מְדִינָה שֶׁהִיא מְלִשׁוֹן דִּין וְהִיא בְּגִימְטְרִיא חֲצִי. לְרַמֵּז עַל סוֹד הַנְּסִירָה שְׁמַנְסֵרֶת אֶת חֲצִי הַדִּינִים. וְכֵן בְּאַרְנוֹ שְׁלֹא מְזַכֵּר כָּלל הַמְּלָה 'יִשְׂרָאֵל' בְּמַגֻּלַת אֶסְתֵּר, ד'יִשְׂרָאֵל'

מסמל את זעיר אנפיו, שהיה ישן בכל תקופת פורים בבחינת התרדמה שה' הפיל על אדם הראשון כשבנה את חוה. וממילא 'ישראל' כביכול אינו קיים במגלת אסתר. וכך השתלשל בגשמיות גם בזמננו שיש מדינה דרך הקלפות שהיא בסוד הנסירה שמכינה את הגאולה, ואף על פי שנתנו למדינה שם 'ישראל, הישראל האמתי נמצא בתרדמה, כמו בתקופת פורים. וכן השתלשל שהמלך שמלך בארה"ב נקרא **אובמה** ר"ת ארור המן ברונך מרדכי, דסוד הפושם הוא סוד הפורים, ומתגלה בעולם האור של אבא לסיים את הנסירה לקראת הבית השלישי שיבנה במהרה בימינו אמן. וכן **ארור המן או ברונך מרדכי**, כל אחד מהם בגימטריא **ברק חוסיין אובמה**. וכן **אובמה** ר"ת הכתוב המדבר על נצחון היהודים בפורים, (אסתר ט, ה) **"ויכו היהודים בכל איביהם מכת חרב והרג ואבדו ויעשו בשנאיהם כרצונם"**.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ל (פ' אחרי ע' רכג) **שאד"ם**, ר"ת אדם, דוד, משיח. דג' אלו שיכים לאותו מזל ולאותו שרש ולכן הם מתקנים את חטא אדם הראשון. ולפי זה באר הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שדוד המלך נולד בשנת ב' אלפים תתנ"ד לבריאת העולם, ומלך בחברון בגיל שלשים כשמת שאול בתחילת שנת תתפ"ד, ומלכותו לבד התחילה בשנת ב' אלפים תתפ"ו. כמובא בגמרא (סנהדרין כ. ובתוס' שם) שב' שנים ומחצה איש בשנת מלך בירושלים. יוצא שהמספר הזה הוא מאדם הראשון עד שדוד מלך לבד. ואם נוסיף עוד פעם ב' אלפים תתפ"ו, נקבל שוב את דוד שהוא המשיח בשנת ה' אלפים תשע"ב. וכן **ב' תתפ"ו** בגימטריא **דנ"ד** במלוי האותיות **דל"ת ו"ו דל"ת** עם האותיות. וכן **תתפ"ו** מרמז בכתוב המדבר על הכנת מנחה (ויקרא ב, ו) **"פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. ויש פאן רמז שהמספר תתפ"ו קשור עם הכנת המנחה, שהיא הכנת המלכות והכנת הגאולה כדלעיל. ואחרי שיש **"פתות"** אפשר ליצק שמן המשחה ולהמליך את המלך, כהמשך הכתוב **"ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. וכן הכתוב (ויקרא יח, יב) **"וימשח אותו"** בגימטריא **תשע"א**, ועם הכולל בגימטריא **תשע"ב**. וכן **ב' אלפים תתפ"ו**, בגימטריא **מנחה סלת מחבת מרחשת חלות רקיקם**. שהם שמות הה' מנחות המסמלות את ספירת המלכות. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהרמב"ם באגרת תימן מחשב קץ על פי השנים עד נבואת בלעם, ומנבואת בלעם עד זמנו. ומסתמך על הפסוק שאמר בלעם **"כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל"**. היינו שצריך שתהיה שוב תקופה של אותו מספר שנים **"כעת"**, עד שיגיע זמן הגאולה. וכיון שנבואת בלעם מדברת גם על מלך המשיח **"דרך כוכב מיעקב"**, אפשר לומר ש**"כעת"**, מרמז על מלכות דוד שתחזור אחרי אותו מספר שנים כדלעיל. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב (ש"ב ה, ד) **"וימשחו את דוד למלך על ישראל"** עם האותיות בגימטריא **תשע"ב**.

הנביא עובדיה נבא על מפלת אדום בזמן הגאולה, וכן כתוב (עובדיה א, ד) **"אם תגביה פנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם אוריךן נאם ה'":** אם גנבים באו לך אם שודדי לילה אין נדמיתה הלא יגנבו דים אם בצרים באו לך הלא ישאירו עללות: אין נחפשו עשו נבעו מצפניו". ומבאר רש"י **"אין נדמיתה"** למה נרדמתה דומם עד שגנבו כל רצונם. הלא בוצרים ישאירו עללות, ואלה לא ישאירו לך פלום פי יחפשו ויגלו וידרשו מצפניך. ורואים שהנביא ממשיל את מפלת אדום לעתיד לבא, לנפילה, כמו נשר בין כוכבים שנופל, וגנבים ושודדים שמגלים את כל

צפנותיו של אדם. ובימים אלו ראינו את המשל הזה במציאות, שהקב"ה הפיל באיראן את המזל"ט של אדם [ארה"ב], שהגביה כנשר, ומהנה סמל לטכנולוגיה והגאונה שלהם. והמשך של הפלת המזל"ט הוא גנבים ושודדים ששודדים אותו, ומגלים צפנותיו של אדם. והכל רק רמז, כמו משל במציאות, למה שצפוי להם בקרב. וכן בחותם הרשמי של נשיא ארה"ב מציר נשר בין כוכבים, כדברי הפסוק, וכן רואים שאמה זו חותרת הרבה לעלות לחלל ולמקום הכוכבים. והחללית האמריקאית הראשונה שהנחיתה אנשים על הירח, נקראה **נשר**. וכן נשר היה הסמל של הנאצים ימ"ש, ועד היום הוא הסמל של גרמניה, וכתבו לי שהם משתמשים בנשר בגלל קבוצת כוכבים ששמה נשר. ורואים בכל שרשי אדם את הנשר והכוכבים כדברי הפסוק. וכן כתבו לי ששמות גבעת הקפיטול בנושנגטון והסנאט נלקחו משמות הגבעה והסנאט, שהיו ברומא. וכן רואים בימים אלו שאדם עלו לראשונה למאדים, שהוא הכוכב שלהם ממש, והפסוק "ואם בין כוכבים שים קנף" מתפרש כפשוטו שאדם יעלה להתקשר עם שרשו בכוכב שלו. (בביאור זה סייעני הרמ"ז שליט"א). והוסיף הרה"ג ר' ח' א' וינברגר שליט"א ששר אדם בגימטריא נשר. כי מצינו במדרש (ילקוט בראשית קכא) שהנשר הוא השר של אדם שה' יפיל אותו לעתיד לבא.

חדש מסוד החשמל:

**סדרת שיעורים על מאמר גאולה בתשע"ב כל ערב מ7:30 עד 8:30
בגבעת שאול בירושלים.**

המעוניינים להצטרף יתאמו בטל: 0573109983

הופיע ויצא לאור ספר בכריכה רכה מאמר הגאולה עם 660 ראיות על ביאת המשיח מסוף תשע"ב עד סוף תשע"ה. ניתן להשיג במחיר 10 שקל בטל: 026537343 או במייל ללא תשלום.
יצא לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלונים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.
קישור לארכיון:

https://docs.google.com/folder/d/0B_XwtW-OvSn4emh4WGVXUnVwRTA/edit

**שיעור וידאו על יסודות התאריכים במאמר גאולה בתשע"ב ניתן
להעלות בקישור**

<https://docs.google.com/folder/d/0B-ynllIXzn7XRWhOVWp4MDZ3TVE/edit>

או בקישור

<http://www.youtube.com/watch?v=xWZffgTEsY>

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.
או במייל fish@neto.net.il
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.